

הוספות

לעיקרי ההלכה פרק א עמ' יא-יב; בענין שילוח המצורע
המצורע משתלח לא רק מירושלים אלא מכל הערים המוקפות חומה, כמו שנאמר במשנה כלים (א, ז),
אלא שלדעת הרמב"ם (הלכת ביאת מקדש פ"ג ה"ח) אין בזה חיוב מלקות.

לעיקרי ההלכה פרק ד עמ' כג-כד; בענין חשש זיבה בגברים
העידונו הרב יצחק ברנד שליט"א על שתי ראיות לכך שמן הסתם אין לחשוש שאדם טמא בטומאת זיבה,
ואפילו לגבי אסורי דאורייתא.

א. בגמרא נדה (יג): "תנו רבנן: כהן שוטה מטבילין אותו ומאכילין אותו תרומה לערב, ומשמרין אותו
שלא ישן, ישן טמא, לא ישן טהור", וכן פסק הרמב"ם (הלכות תרומות פ"ו ה"ה): "תתירש והשוטה מטבילין
אותן ומאכילין אותן תרומה אחר שהעריב שמשן, ומשמרין אותן שלא ישנו אחר הטבילה שאם ישנו
טמאים". ומה מוכח שאין חוששים שמא הוא זב, שא"כ היו צריכים לכדוק אותו ולספור עבורו ז' נקיים
(כמ"ש במשנה שם לגבי אשה שוטה) וגם להטבילו במים חיים, אלא הטבילה היא רק מחשש טומאת קרי.
ונראה שמדובר כאן אפילו בתרומה דאורייתא, ואעפ"כ אין חוששים לזיבה.

ב. במשנה טהרות (ו, ו) נאמר: "הגנבים שנכנסו לתוך הבית אין טמא אלא מקום רגלי הגנבים ומה הן
מטמאין האוכלים והמשקים וכלי חרס הפתוחין אבל המשכבות והמושבות וכלי חרס המוקפין צמיד פתיל
טהורים אם יש עמקן כנעני או אשה הכל טמא", כלומר, אם לא היה שם גוי (שגורו עליו להיות כזב), או
אשה (שאולי היא נדה או זבה), אזי אין חוששים לטומאות משכב ומושב והיסט, וכמו שכתב התו"ט (שם)
בטעם הדבר, שהאיש אינו רגיל בזיבות כמו האשה. ואמנם התוס' (בב"ק סו: ד"ה דגול) כתבו שלפי רש"י
מדובר בטומאה דרבנן, אך לדעת התוס' עצמם זו טומאה דאורייתא, והמשנה למלך מצדד (הלכות כלים
פכ"ד ה"ז) שגם לדעת הרמב"ם זו טומאה דאורייתא, ולפי"ז מוכח מכאן שגם בדאורייתא אין חוששים
לטומאת זיבה באנשים.

וכן מוכח מכל דברי התוספות בחגיגה יט: ד"ה בגדי, עיין שם.

לעיקרי ההלכה פרק ה עמ' לה; בענין קטנה שעדיין לא ראתה
כתבנו שקטנה שלא ידוע שראתה רם מותרת להכנס להר הבית, והדבר מפורש בגמרא (נדה י:): "תנו רבנן,
חזקה בנות ישראל עד שלא הגיעו לפרקן הרי הן בחזקת טהרה ואין הנשים בודקות אותן..." (הובא ברמב"ם
הלכות מטמאי משכב ומושב פ"ד ה"ה), ומשמע שחזקה זו מועילה גם לענינים דאורייתא. וכן נפסק ברמב"ם
(הלכות תרומות פ"ו ה"ט) ובשלחן ערוך (יר"ד שכא, ה) לגבי חלת חו"ל שאסורה באכילה על מי שטומאה
ירצאה מגופו: "לפיכך כהן קטן שעדיין לא ראה קרי וקטנה שעדיין לא ראתה רם נדה אוכלין אותה המיד
בלא בדיקה שחזקתן שלא יצאה טומאה עדיין עליהם..."

לבירורי הלכה פרק ו; בענין השתחויה על אבן מחוץ לעזרה
בהגהות רבינו פרץ על הסמ"ק (מצוה קפ) כתב לגבי איסור אבן משכית: "במה דברים אמורים בשאר
ארצות, אבל בירושלים דהיינו מקדש מותר להשתחוות לשם על האבנים". וצריך עיון האם בוונתו שכל
ירושלים היא כמו המקדש לענין זה (ברומה למה שרצינו לומר בעמ' קמ הערה יג) או שלא דק בלשונו
וכוונתו שרק במקדש מותר, וא"כ גם את הספק לגבי השתחויה בהר הבית קשה לפשוט מכאן.